

РЕШЕНИЕ

№ 6216

гр. София, 07.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 33 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ

при участието на секретаря НАДЯ Г. НАЙДЕНОВА
като разгледа докладваното от ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ Гражданско дело № 20231110169885 по описа за 2023 година

Предявен е конститутивен иск по чл. 40, ал. 1 ЗУЕС.

Производството по делото е образувано по постъпила искова молба от М. М. М. срещу етажните собственици при Етажна собственост с адрес: гр. София, ул. „, представлявани от „Занекс Мениджмънт“ ООД за отмяна на решението по т. 2 на Общото събрание на Етажна собственост с адрес: гр. София, ул. „, прието на 30.11.2023 г., в частта, предвиждаща заплащане на разходи за поддръжка на общите части от собствениците на животни, които подлежат на извеждане в размер на 5 лв. на животно.

Ищецът М. М. М. твърди, че е собственик на апартамент № 11, заедно с мазе № 17 и подземен гараж № 31, находящи се в процесната етажна собственост. Сочи, че на 30.11.2023 г. е проведено Общо събрание на етажните собственици, за което е съставен протокол от тази дата. Твърди се, че на общото събрание били приети различни решения, като атакува частично решението по т. 2, обективизирано в съставения протокол за ОС, която предвижда заплащане на разходи за поддръжка на общите части от собствениците на животни, които подлежат на извеждане в размер на 5 лв. на животно.

Според ищеца решението в тази му част е незаконосъобразно и следва да се отмени. Сочи, че в тази си част решението противоречи на императивната разпоредба на чл. 51, ал. 7 ЗУЕС, съгласно която за отглеждането в ЕС на животни, които подлежат на извеждане, се заплащат разходи за поддръжка на общите части като за един обитател. Тъй като за един обитател било взето решение, че разходите ще са 10 лева на месец, а за животните по 5 лева на месец, счита, че решението противоречи на закона. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК етажните собственици при процесната Етажна собственост са подали отговор, с който изцяло оспорват исковата молба. Молят искът да бъде отхвърлен поради злоупотреба с процесуални права на ищеца. Сочат, че

решението собствениците на животни да заплащат ежемесечно сума в размер на 5 лева било взето първоначално на общо събрание, проведено на 08.11.2022 г., което било атакувано от ищеца пред съда, но ответниците узнали несвоевременно за образуваното гражданско дело. Сочат, че по инициатива на ищеца и на общото събрание на 30.11.2023 г. бил включен въпросът за разходите за животни съобразно предложеното от него увеличение. Не излагат аргументи по отношение на материалната законосъобразност на атакуваното решение. Молят предявеният иск да бъде отхвърлен. Възразяват срещу присъждането на разноски на ищцовата страна.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и събранията по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

За основателността на иска с правно основание по чл. 40 ЗУЕС в тежест на ищеца е да докаже, че е собственик на индивидуален обект в сграда с режим на етажна собственост, че е спазен преклузивният срок за оспорване на взетото решение на проведеното Общо събрание, както и че решението, чиято отмяна се иска, е било взето, като съобразно разпоредбата на чл. 154 ГПК всяка от страните следва да докаже положителните факти, на които основава твърденията си за допуснати нарушения на материалноправни или процесуалноправни норми, респ. твърденията си за законосъобразността на взетите решения на общото събрание.

С оглед конкретно наведените от страните доводи и възражения, ответниците следва да установят материална законосъобразност на взетото решение, което е от компетентността на ОС.

С проекта за доклад по делото, обективиран в определение от 25.02.2024 г., на осн. чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК като безспорни и ненуждаещи се от доказване между страните по делото са отделени фактите, че на 30.11.2023 г. се е състояло общо събрание на етажната собственост с адрес: гр. София, ул. „, за което е съставен протокол от същата дата, в който е обективирано и взето решение по т. 2, както и че ищецът е собственик на индивидуален обект в процесната сграда. Срещу тази част от проекта за доклад не е постъпило възражение от страните, като същият е приет за окончателен.

Ето защо и на осн. чл. 153 ГПК съдът приема отделените като безспорни факти за доказани. Същите се установяват и от приетите по делото доказателства – протокол за проведено ОС на ЕС от 30.11.2023 г. и нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № , нот. дело № по описа на нотариус С– с район на действие Софийски районен съд.

Срокът по чл. 40, ал. 2 ЗУЕС за оспорване на взетите на ОС решения е спазен. Видно от приетия протокол от ОС на ЕС, решенията са взети на 30.11.2023 г., като исковата молба е подадена на 20.12.2023 г.

С решение по т. 2.2, обективирано в протокола от проведено ОС на етажните собственици от 30.11.2023 г., етажните собственици решили собственици, ползватели и обитатели, които отглеждат в етажната собственост животни, подлежащи на извеждане, да заплащат разходи за управление и разходите за поддържане на общите части на етажната собственост в размер на 5 лева/месечно. Видно е от протокола, че с решението по т. 2.1, че този вид разходи за етажните собственици, обитатели и ползватели било решено да е по 10 лева на човек/месечно.

Съгласно разпоредбата на чл. 51, ал. 7 ЗУЕС собственици, ползватели и обитатели, които отглеждат в етажната собственост животни, подлежащи на извеждане, заплащат разходи по ал. 1 или ал. 9, т. 1 за електрическа енергия, вода, отопление, почистване на общите части и абонаментно обслужване на асансьора за всяко животно в размер като за един обитател. Разпоредбата е императивна, като

законодателят не сочи какъв конкретно следва да е размерът, но определя начина, по който следва да се определи от етажните собственици, а именно в размер като за един обитател. След като етажните собственици са взели решение, че разходите за един обитател месечно следва да са в размер на 10 лева, то такъв е и разходът, който следва да бъде определен за собственици, ползватели и обитатели, които отглеждат в етажната собственост животни, подлежащи на извеждане. Вземайки решение, с което етажните собственици определят разход наполовина, те са приели едно материално незаконосъобразно решение, което следва да бъде отменено.

По отношение на направените от ответниците възражения: Ответниците не правят възражение по съществото на спора, касаещо материалната законосъобразност на решението, като се домогват да докажат злоупотреба с процесуални права от страна на ищеца, доколкото се касае за второ образувано дело, по което се атакува решение на етажните собственици по същия въпрос. От приетия препис от съд. решение от 25.02.2024 г. по гр. дело № 67304/2022 г. по описа на СРС се установява, че ищецът е атакувал решения на етажните собственици, взети на 08.12.2022 г. Видно е от съдебното решение, че искът е уважен частично – в частта, касаеща определения размер на дължими разноси за собственици, ползватели и обитатели, които отглеждат в етажната собственост животни, подлежащи на извеждане, тъй като решението отново е било взето в противоречие с императивното правило на чл. 51, ал. 7 ЗУЕС. Упражняването на правото на иск на ищеца срещу решенията на общото събрание не представлява злоупотреба с процесуални права. Независимо, че ищецът е предявил иск по отношение на същото взето решение, но на друго, по-рано проведено общо събрание, не ограничава същия от правото му да атакува последващо решение на проведено друго общо събрание, макар и по същество да се отнася за взето решение в същия смисъл. След изясняване на спорните и безспорни въпроси в открито съдебно заседание от 28.03.2024 г., съдът е констатирал, че между страните не се спори, че ищецът е водил кореспонденция с управителя на ЕС във връзка със свикването на процесното ОС, както и че дневният ред на ОС е бил предложен от ищеца. Съдът намира, че не представлява злоупотреба с право и искането на ищеца да включи в дневния ред на общото събрание същия въпрос, по който е бил атакувал предходно решение на общото събрание. Тъй като съдът може единствено да отмени или отхвърли предявения иск, без да има възможност да уреди въпроса между етажните съсобственици в случай на отмяна, то право на всеки етажен съсобственик е възможността да иска въпросът да бъде включен за ново преразглеждане от етажните собственици на общо събрание. Важно е да се отбележи, че в случая предложеният дневен ред от ищеца е предвиждал гласуване на еднаква сума в размер на 10 лева – както за всеки собственик, ползвател или обитател, така и за всеки отглеждащ животни, подлежащо на извеждане. Така предложеният дневен ред от ищеца обаче не е гласуван съобразно императивното правило на чл. 51, ал. 7 ЗУЕС, като етажните собственици са се отклонили от него, гласувайки разход наполовина за отглеждащите животни, подлежащи на извеждане. Начинът за защита на всеки етажен собственик срещу незаконосъобразните решения на ОС е предявяване на иска по чл. 40 ЗУЕС. Не представлява злоупотреба с право поради липса на задължение за това и фактът, че ищецът не е уведомил останалите съсобственици за това, че е атакувал предходно решение на общото събрание. Изложените от ответниците аргументи, касаещи предходни задължения на ищеца към Етажната собственост, както и че адв. кантора на процесуалния представител на ищеца – адв. Д. М., се намира в Етажната собственост, са неотносими към правния спор.

По разноските:

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да бъдат присъдени направените от него разноси. Същият е представил списък на

разноските по чл. 80 ГПК, включващ сумата от 80 лева държавна такса и 1000 лева адвокатско възнаграждение – последното, претендирано от адв. Д. М. за оказана безплатна правна помощ по чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗАдв.

Съгласно чл.38, ал.2 ЗАдв. в случаите на оказана безплатна правна помощ и съдействие в хипотезите на чл.38, ал.1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена на разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, определено от съда. *С определение №319 от 09.07.2019г. по ч.гр.д.№2186/2019г. по описа на ВКС, Г.К. , IV Г.О. е разяснено, че за присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 ЗАдв. пред съответната инстанция, е достатъчно по делото да е представен договор за правна защита и съдействие, в който да е посочено, че упълномощеният адвокат оказва безплатна правна помощ на някое от основанията по т.1 - 3 на чл.38, ал.1 ЗАдв., като не е необходимо страната предварително да установява и да доказва съответното основание за предоставяне на безплатна правна помощ. Размерът на адвокатското възнаграждение се определя от съда, поради което не е нужен списък по чл.80 ГПК - той касае разноските, дължими на страните. Съдът, също така, не е обвързан от искането, ако адвокатът е посочил конкретна сума. При безплатно предоставяне на правна помощ по реда на чл.38, ал.1, т.3 ЗАдв., както е в случая, адвокатът сам, по собствена воля, се съгласява да получи хонорар само, доколкото постановеният от съда резултат е в интерес на страната, която представлява; да го получи след влизане в сила на съдебния акт, с който му се присъжда; размерът на възнаграждението да се определи от съда съобразно размера на уважената/отхвърлена част от иска/исковете и, че възнаграждението ще се дължи от насрещната страна по правилата на чл.78, ал.1 - 3 ГПК. Съдът е задължен да определи размера на задължението с оглед действителната правна и фактическа сложност на делото, като съгласно възприетото с *решение от 24.01.2024 г. по дело С-438/22 на СЕС* виждане чл.101, §1 ДФЕС във вр. с чл.4, §3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения чл.101, §1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. От изложеното следва, че съдът не е обвързан от размерите, разписани в Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а следва да определи дължимото адвокатско възнаграждение за всеки отделен случай след извършване на преценка относно правната и фактическа сложност на производството и извършените от процесуалния представител действия. В случая повдигнатият спор е с ниска правна и фактическа сложност, по спорния по делото въпрос е налице константна съдебна практика, депозирана е само искова молба, изготвена от адв. Д. М., процесуален представител на ищеца, проведено е само едно открито съдебно заседание по делото, като не са събирани гласни доказателствени средства или експертни заключения. Предвид изложеното съдът определя адвокатско възнаграждение в полза на адв. Д. М. за предоставена безплатна правна помощ на ищеца М. М. в размер на сумата от 300 лв.*

Така мотивиран и на осн. чл. 235 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по иск с правно основание чл. 40, ал. 1 ЗУЕС, предявен от М. М. М., ЕГН ***** срещу етажните собственици на сграда с адрес: гр. София, ул.

„решението по т. 2 на общото събрание на етажните собственици, прието на 30.11.2023 г., **в частта**, предвиждаща заплащане на разходи за поддръжка на общите части от собствениците на животни, които подлежат на извеждане в размер на 5 лева/месечно.

ОСЪЖДА на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК етажните собственици на сграда с адрес: гр. София, ул. „да заплатят на М. М. М., ЕГН ***** сумата от **80 лева** разноски в производството по делото.

ОСЪЖДА на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК вр. чл. 38, ал. 2 ЗАдв. етажните собственици на сграда с адрес: гр. София, ул. да заплатят на Д. М. М., ЕГН ***** сумата от **300,00 лева** – адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ и съдействие на М. М. М..

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____